Temps Pasqual - Ascensió del Senyor

Per DavidG el dl., 06/05/2024 - 22:30

Fets 1,1-11
Ef 4,1-13
Mc 16,15-20

Aviat arribaran les nits d'estiu que conviden a contemplar estels i reconèixer constel·lacions al cel. En badar així, ens arriba la sensació de petitesa davant la immensitat celeste que a penes intuïm. De sobte, veiem una estrella fugaç i, com si s'hagués obert una escletxa d'oportunitat, ens sentim moguts a expressar un desig, una pregària: "que el cel m'ajudi!". Es cert, "el cel parla de la glòria de Déu", com diu el salm, i, el nostre pare en la fe, Abraham, és convidat a contemplar els estels per a fer-se una idea de la multitud de descendents que creuran per la seva fe en Déu.

Avui a l'Evangeli també trobem als deixebles contemplant els cels considerant com, el que s'abaixà fins a la mort en creu, ara és enlairat i seu a la dreta del Pare. Però el Senyor no els vol bocabadats, mentre esperen que s'esquinci de nou el cel per a guanyar-lo. Dos homes vestits de blancs, com els àngels al sepulcre buit, interpel·len als galileus: "per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús tornarà tal com heu vist que se n'hi anava": des de baix, des de terra.

Inspirant-se en l'Ascensió de Jesús, al mosaic del Santuari de la Cova de Sant Ignasi, l'artista integra l'escena amb la de l'Assumpció de Maria. Ella és assumpta perquè reposa els seus peus en les darreres petjades de Jesús a la terra. També nosaltres som convidats a fer el mateix i arrelar-nos en el que és enlairat. En efecte, l'Evangeli ens proposa tenir els peus a la terra tenint en compte el cel. Es amb els peus a la terra on trobem aquest Jesús, que tant apreciem, perquè ha vingut del cel i seu a la dreta del Pare. Cada vegada que prenem la iniciativa d'estimar com ell ens va ensenyar; cada vegada que teixim i reforcem vincles entre nosaltres en el servei amorós; cada vegada que ens deixem transformar per la seva paraula..., trobem Jesús, l'enviat de Déu, enmig nostre i se'ns obren els cels a la terra.

Però calia que ascendís i desaparegués per un moment, que es silenciés la seva paraula, de manera que entenguéssim que, a partir d'ara, nosaltres haurem de ser la seva paraula, la predicació de l'Evangeli. Nosaltres podrem esdevenir la paraula, si ell continua sent la inspiració. Des del moment que ell s'ha després de la terra i ens dona missió, es fa possible aquesta cooperació i l'esperit de Jesús confirma amb els miracles la nostra paraula. Des de l'Ascensió de Crist als cels, som convidats a viure a cada moment en aquesta cooperació. Avancem la paraula, el millor que tenim com a éssers humans, i contemplem el que s'esdevé en cooperar el Senyor amb el seu Esperit sant.

Acceptarem humilment que sense la seva participació no podrem sortir-nos-en? Acceptarem humilment que és necessària la nostra paraula per a que s'esdevingui el miracle? Quin equilibri tan fràgil i tan urgent! Però el repte no ens farà enrere, perquè els fruits per sempre i l'alegria plena en són conseqüència.

Quantes vegades Jesús havia explicat paràboles d'un propietari que se'n anava lluny del país, encarregava els seus bens als seus treballadors? Ara, ascendint al cel, Jesús se n'està anant confirmant en la missió als seus amics, cadascun amb els talents que en són dipositaris. Què important serà, doncs, recordar que el que hem rebut i ens constitueix no és nostre! I tanmateix ens hi esmercem en el nom del qui n'és Senyor. L'amistat amb qui és el darrer responsable ens allibera d'altres falsos pretendents de la terra, començant pels reietons interiors que voldrien quedar-se-la.

L'encàrrec de Jesús té un abast ben ample. Diu Jesús: "aneu per tot el mon". A mesura que la humanitat ha anat descobrint-se diversa i que les cultures s'intercanviaven allò que produïen, els amics de Jesús han volgut fer-se presents a les places i fronteres tot portant la bona nova. Al llarg de molts segles, els extrems on arribar han estat geogràfics. Des de Jerusalem fins als límits més llunyans de la terra. Avui, aquests límits han quedat més a l'abast, i és temps de preguntar-nos per altres límits. Ara les distàncies són més intangibles, però tan o més reals que les mesurables. Malgrat que la humanitat no deixa de preguntar-se fins on pot arribar l'infinit de les galàxies, avui, però, ens preguntarem pels límits incommensurables. Quins espais interiors de l'ésser humà queden per evangelitzar? Quins recons de la meva vida no coneixen encara Jesús? Avancem-nos sense por, perquè el Senyor cooperarà amb nosaltres en instaurar el Regne de justícia, d'amor i d'alegria plena.

ETIQUETES
ARRELAMENT MISSIÓ LÍMITS